

Un operari col·loca cartells electorals del candidat del Partit Socialdemòcrata (SPD), Frank-Walter Steinmeier, i de la cancellera alemanya Angela Merkel, que presideix la Unió Cristiano-demòcrata (CDU).

Merkel amb qui?

Imaginem-nos una campanya electoral sense acideses, sense que els polítics es barallin per sortir per la televisió i que, quan debaten, observen les regles de la bona educació. Això passa a la campanya per a les generals d'Alemanya, de diumenge vinent, caracteritzada des del principi per la posició de favorita d'Angela Merkel. Mentrestant, tota l'atenció dels sondatges i els analistes s'ha centrat a escatir qui serà el seu proper soci —el socialdemòcrata i ministre d'Estrangers, Frank-Walter Steinmeier, o el liberal Guido Westerwelle—, és a dir, si mantindrà l'esquema de la gran coalició actual o si es passarà als socis naturals de la Unió Cristiano-demòcrata (CDU) i el Partit Lliberal (FPD). O, posats a filar prim, si no s'inventarà un tripartit inexplorat —amb FDP i Verds—, en canvi d'enviar a l'oposició els socialdemòcrates.

La feblesa de les dues grans formacions, la CDU de Merkel i l'SPD de Steinmeier, fa que per molt que els petits creixin, com ho fan, no es pugui

Els dies previs a les eleccions del 27 de setembre, a Alemanya ningú no es demana qui guanyarà, sinó amb qui pactarà Angela Merkel.

garantir un retorn a allò que va ser esquema tradicional als governs federals alemanys —soci gran, soci petit— i que s'obri així la caixa dels trons de les constel·lacions multicolors.

Merkel amb qui? Aquesta és la qüestió que plana a les generals, en una campanya marcada de fa mesos per la coincidència general, en sondatges i anàlisis polítiques, que la cancellera és imbatible per Steinmeier.

Merkel ha esdevingut, en quatre anys de cap de govern, una mena de política global, capaç d'entendre's amb qualsevol. Ha donat a la seva CDU un perfil

social que roba arguments a l'SPD i, a escala internacional, s'ha destacat com a defensora ferma de la lluita contra el canvi climàtic, l'àmbit dels Verds. L'únic que la separa d'aquests és la determinació a reconsiderar l'adéu a l'energia nuclear acordada pel govern anterior de Gerhard Schröder. Una qüestió, és clar, que caldria polir, també, en un teòric pacte de coalició, sigui amb els Verds, sigui amb l'SPD.

Merkel amb qualsevol? No, això tampoc. L'Esquerra de l'ex-socialdemòcrata Oskar Lafontaine i el post-comunista Gregor Gysi és evidentment descartada. Si a Steinmeier li toca encara d'excloure, per activa i per passiva, aquesta possibilitat a escala d'un govern federal, a Merkel ni li cal. Ara per ara, no entra en l'univers mental de la política alemanya.

L'Esquerra és la bèstia negra de la resta dels partits parlamentaris. L'anticomunisme és doctrina d'estat a Alemanya, a punt de complir-se els vint anys de la caiguda del mur, i Steinmeier està més ben equipat per a anar-se'n a l'oposició que no per a jugar a aliances complexes amb el partit que, al damunt, més electorat se li ha menjat durant la darrera dècada.

Gemma C. Serra